

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. A.**
státní příslušnost Afghánistán
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti
žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020 č. j. KRPT-224768-26/ČJ-2020-070022-COV, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3, 4 a 7 zákona č. 326/1999 Sb., zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo

Shodu s prvopisem potvrzuje

použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen Nařízení EU č. 604/2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., stanovena na 30 dnů, od okamžiku omezení osobní svobody. Žalobce obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále uvedl, že během právního poradenství poskytnutého v době jeho zajištění byl poučen, že již v době vydání napadeného rozhodnutí byly pozastaveny veškeré transfery do Rumunska z důvodu zhoršující se situace v souvislosti s onemocněním COVID 19. Domnívá se, že již v době vydání napadeného rozhodnutí musela být tato skutečnost správnímu orgánu zřejmá. Žalovaný tudíž mohl důvodně očekávat, že realizace jeho předání do Rumunska neproběhne, a tedy primárně nemělo vůbec dojít k jeho zajištění. Žalovaný měl s ohledem na přísné podmínky pro vstup na území Rumunska zjišťovat, zda za současné situace Rumunsko přijímá dublinské transfery. Správní orgán musí vzít v potaz i skutečnost, zda bude i fakticky umožněno jeho předání do Rumunska, což v dané situaci je zcela vyloučené. Žalovaný tedy nesprávně zvážil realizovatelnost účelu jeho zajištění, tj. přemístění do Rumunska v rámci dublinského řízení. Žalovaný tak založil své rozhodnutí o zajištění na nepravdivém skutkovém základě, který nemá oporu ve správním spisu.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Shrnl průběh správního řízení a konstatoval, že v době rozhodování o zajištění žalobce mu nebyly známy žádné překážky, které by bránily předání žalobce do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poznamenal, že rumunská strana dne 19. 11. 2020 zaslala souhlas s přijetím žalobce zpět na své území. Česká republika má v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 šest týdnů na realizaci předání cizince do odpovědného členského státu od přijetí souhlasného stanoviska. Dne 20. 11. 2020 správní orgán obdržel žádost z Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o prodloužení lhůty pro zajištění žalobce nejdéle do 31. 12. 2020, na základě vysloveného souhlasného stanoviska rumunské strany s přijetím žalobce zpět na své území ze dne 19. 11. 2020.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) a § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby, konání soudního jednání k projednání věci.
4. V projednávané věci z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žalobce byl dne 2. 11. 2020 na silniční komunikaci E462, ve směru od hraničního přechodu Chotěbuz na Frýdek – Místek poblíž exitu na Havířov společně se třemi cizinci kontrolován hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek – Místek, pracoviště Chotěbuz. Žalobce uvedl, že je afghánské národnosti a hlídce předložil průkaz žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku č. 171589/20 s vylepenou fotografií obličeje cizince pasového formátu. V danou chvíli bylo přijato také oznámení o tom, že téhož dne sdělil na linku 112 z označeného telefonního čísla blíže nezjištěný řidič bulharského kamionu, že mu byla poškozena (přeříznuta) plachta návěsu a z něho vyskočily tři až čtyři

osoby. Hlídka na místě pojala podezření, že žalobce porušil § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., a žalobce na místě ve 14:00 hodin zajistila dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb. Následně byl eskortován nejprve do nemocnice Agel v Ostravě – Vítkovicích, kde se podrobil PCR testu s negativním výsledkem. Policie dále provedla daktyloskopování spojené s lustrací v systémech AFIS a EURODAC. Do protokolu o podání vysvětlení dne 3. 11. 2020 za přítomnosti ustanoveného tlumočníka žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Afghánistánu. Zemi opustil pomocí převaděčů. Cestoval přes Afghánistán, Pákistán, Irán a Turecko. V Turecku žil 2,5 roku. Z Turecka pak odjel do Řecka, kde strávil 2 dny a následně jel z Řecka přes Bulharsko do Srbska. V Srbsku pobýval asi 20 dnů. Následně přijel ze Srbska do Rumunska. Tam pobýval 1,5 měsíce v uprchlickém táboře. Většinu cestu absolvoval s dalšími lidmi z Afghánistánu, většinu pěšky, někdy i osobním automobilem. V Rumunsku jej zadržela policie, byly mu sejmuty otisky prstů a pořízena jeho fotografie a vydán doklad žadatele o mezinárodní ochranu. V Rumunsku nechtěl zůstat, jeho cílem bylo Německo nebo Francie. V Rumunsku mu převaděč a dalším třem Afgháncům zařídil odvoz z tábora na místo, kde většinou stojí kamiony. Za to zaplatil 1 500 Eur. Následně jim ukázal, do kterého kamionu mají vlézt. Společně s dalšími třemi Afghánci nastoupil do nákladního prostoru kamionu, kamion nikdo násilím neotevíral. V kamionu cestovali 1 den a noc. Pak řidič zastavil a vykázal je všechny ven. V ten okamžik zjistil podle navigace, že se nacházejí v České republice. S Afghánci se pak vydali pěšky a asi po půl hodině je kontrolovala hlídka cizinecké policie. Žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby. Zpět do Afghánistánu se nechce vrátit z obavy z bezpečnostní situace v zemi. Jako cílovou zem označil Francii nebo Německo. Žalobce uvedl, že si je vědom neoprávněného pobytu na území České republiky. Potvrdil, že nevlastní žádný cestovní doklad, vízum ani jiný doklad opravňující ho k pobytu na území České republiky. Má pouze průkaz žadatele o mezinárodní ochranu vydaný v Rumunsku. V databázi EURODAC byl žalobce podle otisku prstů nalezen se záznamem z Rumunska.

5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 10. 2020 č. j. KRPT-224768-26/ČJ-2020-070022-COV žalobce zajistil podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vycházel z výše uvedených zjištění a v odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně, bez cestovního dokladu a platného víza či jiného povolení opravňujícího k pobytu v České republice. Porušil tak povinnost stanovenou v § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., tedy povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dále porušil Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 2. 10. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN, účinném od 5. 10. 2020 od 00:00 hodin s tím, že v cizincově případě je vstup na území výslovně zakázán. Na cizince se nevztahuje žádná z výjimek uvedeného ochranného opatření. Žalovaný dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3, 4 a 7 zákona č. 326/1999 Sb., a to s odkazem na postup dle Nařízení EU č. 604/2013. Dle shody v systému EURODAC je žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Tedy tato země by měla být zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a měla by být v souladu s Nařízením č. 604/2013 povinna žadatele přijmout zpět na své území. Žalovaný uvedl, že mu nejsou známy překážky, pro které by nemohlo být realizováno předání žalobce do Rumunska. Konstatoval, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro

členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rumunsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nevyjádřil žádnou obavu ze svého návratu do Rumunska. V České republice nemá v úmyslu zůstat. Žalovaný odkázal dále na článek 28 Nařízení EU č. 604/2013 a dospěl k závěru, že na základě předchozího jednání žalobce je zde vážné nebezpečí jeho útěku, s tím, že hrozí, že by cizinec na území České republiky nesetřval, ale pokračoval by do své cílové země Francie, jak sdělil sám do protokolu a zmínil, že tam bydlí jeho příbuzní. Žalovaný současně dovodil, že nepostačí uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že žalobce není schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání. Nemá zde žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby a nevlastní žádné platné oprávnění k pobytu. Dle žalovaného by v případě žalobce uložení zvláštního opatření nesplnilo zamýšlené očekávání a žalobce by území neopustil a zůstal by bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky.

6. Ze správního spisu se dále podává, že po vydání napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska, na což rumunská strana reagovala souhlasně.
7. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
8. Podle ust. § 129 odst. 3 téhož zákona, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
9. Žalobní body v žalobcem podané žalobě směřují k tomu, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s aktuální epidemiologickou situací v Rumunsku a nevyřešil tedy otázku realizovatelnosti předání žalobce do Rumunska vzhledem k existenci nemoci COVID 19. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, v němž Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že správní orgán se má v řízení o zajištění cizince zabývat překážkami předání, které jsou mu v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo v řízení vyšly najevo. Krajský soud dospěl k závěru, že v době rozhodování o zajištění žalobce nebylo zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žalovaný se sice epidemiologickou situací v Rumunsku nezabýval, ovšem z toho důvodu, že taková překážka předání žalobce správnímu orgánu nebyla známa. Ani žalobce nepoukazoval na tvrzenou špatnou epidemiologickou situaci v Rumunsku, která by dle něho měla předání bránit. Žalovaný, jak se podává z odůvodnění

napadeného rozhodnutí, posuzoval otázku realizovatelnosti předání žalobce a žádné objektivní překážky nezjistil. Žalovaný neměl ani žádné signály o tom, že by epidemiologická situace v Rumunsku měla představovat jakoukoliv překážku předání žalobce. Vzhledem k tomu, že o tom nebyly žádné důvodné pochybnosti, a ani žalobce ve správním řízení k tomu nic neuváděl, nebylo povinností žalovaného se této otázce v rozhodnutí o zajištění blíže věnovat. Krajský soud neshledal žádné deficitní stran skutkového stavu. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody zajištění, tyto byly prokázány a nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by vedla důvodně ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu. Obecné tvrzení žalobce v žalobě, že již v době vydání napadeného rozhodnutí byly pozastaveny veškeré transfery do Rumunska, nemá podklad ve správním spise, a ani žalobce sám v žalobě neuvedl, z jakých zdrojů vycházel.

10. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
11. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.11.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně